

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Colonel MIRCEA I. PAIC

1

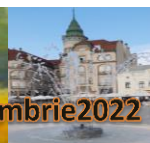
La colibele Haiducilor
 Paic, Ana Bejinaru, Gironte, Sava

Născut pe 15 decembrie 1953, Constanța.

Dragă Costică, ne-ai rugat să ne deschidem sufletele și să împărtășim părticele din ele colegilor de LM. Eu consider că am făcut-o. Nu am avut o evoluție profesională spectaculoasă. În artilerie mai sus de loțiitor comandant de divizion nu am ajuns și la parașutiști, la ofițer 2, la șeful artileriei brigăzii, m-am oprit și în „culmea gloriei” am trecut în rezervă, cu 7 ani „înainte de termen”. Îmi place să spun că am fost un ofițer boem care nu a fost preocupat de o carieră excepțională și care a făcut parte din marea masă a ofițerilor care au evoluat aproape banal. Am toată admirația pentru colegii mei care constituie mândria promoției noastre de LM, Moșincat, Sava, Taran, Ungureanu, Baboș, Ionescu, Olaru, Crivoi și sunt convins că sunt și alții pe care eu nu îi știu.

Cam atât despre profesie. Viața mea privată a fost furtunoasă pendulând în timp între aventuri efemere și două căsătorii morganatice, din una din ele rezultând un copil care acum este medic la una din clinicile UMF Carol Davila. Acum sunt căsătorit cu DOAMNA vieții mele, cu Petra, alături de care am avut cele mai mari împliniri materiale și de spirit. Până se va pensiona vom pendula între București și „reședința” din județul Prahova de unde scriu acum. Despre privat atât! Sunt multe altele dar mă opresc

aici.

2

C
Jos: Bonto, Vanca, Drăgan, Creangă, Perjă, Costin, Blideran, Capcelea, Gironte, sus: Paic, Taran, Pisciă, Ungureanu, prof. Iacoban, Ispir, Hendre, prof. Popa, Sava, Vancea, Croitoru, Pește, Onișă; sus: Vlăgea, Cios, Popa, Nicoară

Perjă, colegi de bancă cu M. Paic

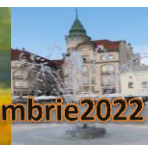

1976- turc în filmul "Pentru patrie"

M. Paic, la R. 13 Art.

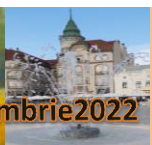
FAMILIA ȘI PRIETENII

Parașutist, la Centrul de Instrucție de la Buzău în tot cursul eram doi maiori, decani de vârstă, ceilalți fiind mai tineri. Mi-am însușit noțiunile teoretice de construcție și componență a parașutelor, pliajul, incidentele de parașutare și remedierea lor, meteorologie, aeronave și caracteristicile lor puțină tactică ș.a. Apoi pregătirea pentru parașutare la trenajor și antrenamentul în baza sportivă în „sfera” cu 3 grade de libertate”, barca „rotitoare” la 360° ș.a. A urmat examenul teoretic și practic la ceea ce am învățat și cele 5 parașutări de brevetare.

Primul salt a fost din elicopter MI-8, de la 800 de metri, celelalte din avion AN 2. La prima nu am știut pe ce lume mă aflu și m-am și trezit jos. La celelalte am conștientizat ce fac. Am fost brevetat și am continuat să sar în funcție de numărul de parașutări repartizat anual pentru că nu este ca la parașutiști

Cetatea Cavalerilor

sportivi – sari când vrei. Am sărit de la 600 de metri când trebuie să „trag” comanda imediat după părăsirea navei, și până la 2000 de metri când trebuie să „cazi” liber 10” sau 15” pe aerodromurile din Clinceni, Boteni și Caracal-Deveselu. Parașutarea este o modalitate de a duce desantul pe câmpul de luptă. În rest fiecare specialitate infanterie, artilerie, transmisiuni, geniu ș.a. își face datoria. Zborul însă, coborârea cu 3 m/s este mirific. Cupola de 90 m.p. deasupra pământul văzut de sus și liniștea aproape sesizabilă îți provoacă o stare euforică indescriptibilă. După ce nu mai sari îți lipsește ca marinarului marea și alpinistului muntele. După ce am trecut în rezervă am fost „măcinat” de inutilitatea mea socială după ce ani de zile am fost străjer al țării. Sunt mulțumit de ceea ce am fost și sunt acum dincolo de problemele de sănătate pe care le am despre care se spune că dacă nu le ai după 50 de ani înseamnă că ești „dus”!

4

Mi-am deschis sufletul în fața voastră în amintirea anilor de liceu petrecuți împreună, deși cei 50 de ani trecuți de când nu ne-am văzut îmi dădeau și dreptul la tăcere. Numai bine și sănătate dragi colegi! Să ne vedem dacă vom mai fi la 55 de ani de la absolvire! Am onoarea să vă salut!

Turismul - cultural prin scop și obiective - presupune încărcarea sufletului cu frumusețile Creației Universale și cu ceea ce a creat omul din timpuri imemorabile până astăzi. Cu acesată zestre pleacă omul după ce fizic nu mai există. Din toate călătoriile înveți câte ceva. În India săracii îți cer cu mâna dusă la gură ceva de mâncare nu altceva. Atunci am învățat să nu mai arunc absolut nici un aliment.

În Singapore dacă fumezi pe stradă și nu păstrezi o curățenie strictă primești o amendă cât salariul tău din țară. Înveți astfel să respecti niște reguli. Dacă ai luat de pe aerodromul de la Nazca, după ce ai văzut de sus desenele, gumă de mestecat, bomboane sau ciocolată cu frunze de coca sau numai frunze și le introduci în Bolivia riști să fi arestat.

Înveți că nu peste tot același lucru are aceeași valoare. Dacă te uiți la locuințele lacustre de pe insulele plutitoare Uros, din lacul Titicaca, de pe lacul Tonle Sap, de lângă Siem Reap, din Cambodgia sau cele din golful Halong din Vietnam vei vedea că localnicii de acolo sunt fericiți. Înveți că nu confortul încărcat de taxe și impozite te fac liber ci traiul simplu cât mai apropiat de natură.

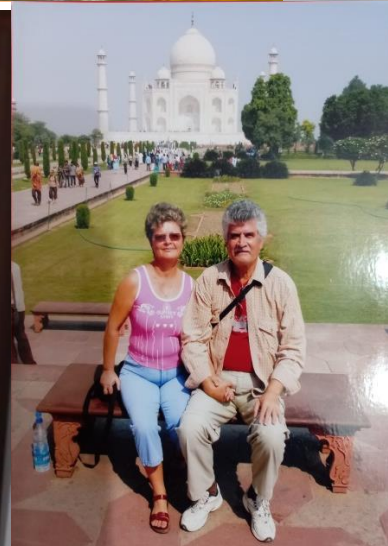
În Etiopia la Axum, Lalibela și Gondar vei vedea cum s-a păstrat credința creștină primară dar vei înțelege perfect picturile din biserici și icoane. Înveți că un crez păstrat nealterat se transmite peste timp de la regina din Saba pâna astăzi. Tot în Etiopia locușele sunt circulare pentru că „lumea este rotundă”, perfectă. Și tot acolo membrii triburilor trăitoare în epoca primitivă comunică mimico-gestual cu tine. Înveți că oamenii pot comunica indiferent de treapta de evoluție pe care se află.

În China dacă te plimbi cu peste 400 km./h. cu trenul Maglev din Shanghai, dacă îți „frângi gâtul” privind la cele 5-6 șosele de sub tine, dacă intri în Orașul Interzis riscând să te pierzi sau cobori de pe Marele Zid înveți dincolo de admirație că numai un popor care muncește și-și păstrează tradițiile poate evolua permanent.

În Egipt în fața piramidelor lui Keops, Kefren și Mikerinos înveți că timpul există doar pentru oameni și că efemerul este caracteristica vieții și realizărilor noastre. În Malaezia, la Kuala Lumpur după ce vizitezi Batu Caves cu templele ei și mai apoi urci în Turnurile Petronas înveți că numai verticalele te fac să visezi spre mai bine.

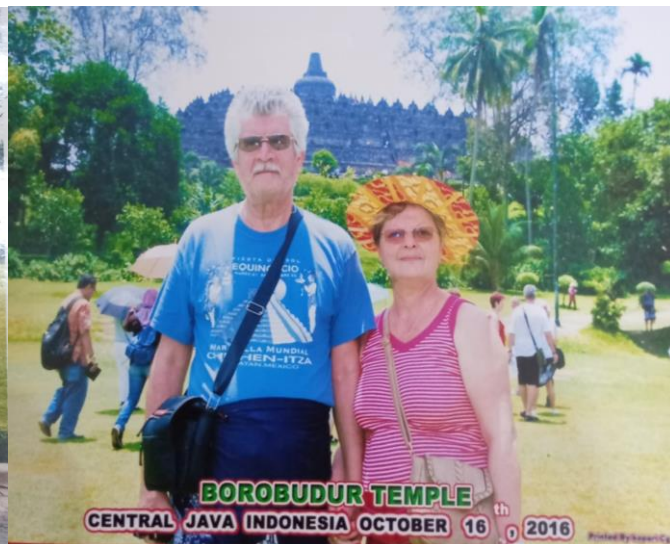
Sunt peste tot în lume construcții impresionante realizate majoritatea în ultimii 1900 de ani. Pe cele din ultima sută de ani nu le socotesc. Enumăr câteva: templul Borobudur din Java, templul Ulun Danu Beratan din Bali, monolitul Kontiki din Bolivia, vestigiile din Palenque Mexic, universitatea de 2000 de ani din Hanoi, fortul Amber de lângă Jaipur din India și observatorul astronomic tot de acolo, compexul Angkor Tom din Cambogia ș.a., toate făcute de om fără mijloacele tehnice de azi. Și mă întreb care era lumea civilizată și evoluată? Cea de atunci sau cea de acum care confundă confortul și comoditatea cu civilizația? Închei amintind de Rudyard Kipling și poezia lui „Învăță” pusă pe muzică de o folkistă româncă.

Să învățăm de acolo că avem ce!

Hieroglif =

Cu soția, Petra în 2011, India la Taj Mahal

Vietnam 2013 - Indonezia

În 2018 în Etiopia la Axum și cu un trib din Mursi

Casa de vacanță – casa din vis!